

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupíčkové v právní věci žalobkyně: **VÚKV a.s.**, se sídlem Bucharova 1314/8, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2024, č. j. 3 A 97/2023-50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 21. 4. 2023, č. j. MSMT-115/2019-16 (dále též „rozhodnutí I. stupně“), žalovaný zamítl žádost žalobkyně o zápis do seznamu výzkumných organizací vedeného ministerstvem na základě § 33a zákona č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o podpoře“). Rozhodnutím ze dne 21. 7. 2023, č. j. MSMT-13293/2023-4 (dále též „napadené rozhodnutí“) zamítl ministr školství, mládeže a tělovýchovy rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí I. stupně. Správní rozhodnutí stojí na závěru, že žalobkyně nesplnila předpoklady pro zápis do seznamu výzkumných organizací, neboť neprokázala naplnění podmínek vyplývajících z evropského práva, zejm. naplnění definice podle čl. 2 bodu 83 nařízení Komise (EU) č. 651/2014 ze dne 17. června 2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem (dále též „nařízení č. 651/2014“).

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“), který v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl jako nedůvodnou. Městský soud se neztotožnil s námitkami ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Z napadeného rozhodnutí vyplývají důvody, které žalovaného vedly k zamítnutí žádosti žalobkyně. Z argumentace žalovaného je dostatečně zřejmé i to, proč žalovaný dospěl k jím uvedeným závěrům. Napadené rozhodnutí je podrobně a detailně odůvodněno (čítá 22 stran) a není nepřezkoumatelné. Z hlediska věcných námitek se městský soud ztotožnil s právním posouzením žalovaného. I podle jeho názoru neprokázala naplnění podmínek dle čl. 2 bodu 83 nařízení č. 651/2014. Neprokázala-li žalobkyně provádění nezávislého výzkumu, nebylo namístě ani zkoumat dodržení publikačních standardů a dalších forem transferu znalostí. Městský soud v rozsahu žalobních námitek neshledal ani žádné procesní vady. Neshledal za nutné ani předložit předběžnou otázku Soudnímu dvoru EU. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“), která sama splňuje podmínku povinného zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s., v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatelka nejdříve poukázala na vady rozsudku městského soudu. Stěžovatelka dovozuje jeho nepřezkoumatelnost, kterou spatřuje zejména v opomenutí části žalobní argumentace, nedostatečném odůvodnění hodnocení publikačních výstupů, opomíjení reality výzkumu a vývoje a nevypořádání námitek o rozporu s právem EU. Za nezákonný považuje i postup městského soudu, kdy sám hodnotil důkaz opomenutý žalovaným. Stěžovatelka dále poukazuje na vady řízení před žalovaným a vady jeho rozhodnutí. Setrvává na názoru o nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí. Ministr školství mládeže a tělovýchovy v napadeném rozhodnutí nadto nepřípadně korigoval odůvodnění rozhodnutí I. stupně. Stěžovatelka poukazuje též na vady při zjišťování skutkového stavu, kdy žalovaný neposoudil žádost k datu jejího podání, ale k datu rozhodnutí. Žalovaný dále zohlednil nové skutečnosti, aniž by dal stěžovateli prostor se k nim vyjádřit. Konečně pak stěžovatelka brojí proti právnímu hodnocení městského soudu. Stěžovatelka setrvává na svém názoru, že prokázala provádění nezávislého výzkumu a vývoje. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatelka též navrhl, aby Nejvyšší správní soud předložil Soudnímu dvoru EU předběžné otázky o výkladu relevantního nařízení.

IV.

[4] Žalovaný podal vyjádření ke kasační stížnosti, ve kterém se ztotožnil s posouzením provedeným městským soudem. Dodal, že výkladem čl. 2 bodu 83 nařízení č. 651/2014 se

pokračování

zabýval Soudní dvůr EU v nedávné judikatuře. Závěry městského soudu této judikatuře konvenují, zatímco stěžovatelka uvedené závěry zcela přehlíží. Žalovaný zopakoval, že se stěžovatelce nepodařilo prokázat naplnění definice dle čl. 2 bodu 83 nařízení č. 651/2014. S ohledem na judikaturu Soudního dvora EU pak nebylo na místě zkoumat, zdali stěžovatelka splňuje další definiční znaky. Z hlediska vytýkaných procesních vad pak žalovaný uvádí, že stěžovatelka zcela přehlíží ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které není nutné, aby se krajský (městský) soud vypořádal s každým jednotlivým tvrzením obsaženým v žalobě. To platí i pro odůvodnění správních rozhodnutí. Judikatura Nejvyššího správního soudu též poskytuje oporu pro závěry, že ministr školství, mládeže a tělovýchovy mohl v napadeném rozhodnutí korigovat dílčí vady rozhodnutí I. stupně. Za procesní pochybení nelze považovat ani to, jak městský soud hodnotil podklady založené ve správním spisu. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že kasační stížnost je opravný prostředek směřující proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Jedná se tedy mimořádný opravný prostředek. V rámci řízení o kasační stížnosti se zkoumá, zda se správní orgán, resp. krajský soud nedopustily vad či nezákonnosti v řízení, pro které by jejich rozhodnutí bylo nutno zrušit. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[8] Jelikož stěžovatelka napadá rozsudek městského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[9] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje

argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů městský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Rozsudek městského soudu netrpí ani skutkovými vadami. Nejvyšší správní soud ověřil, že skutková zjištění městského soudu odpovídají obsahu správního spisu včetně rozhodnutí žalovaného.

[10] Pokud jde o konkrétní námitky stěžovatelky, Nejvyšší správní soud se v první řadě neztotožňuje se závěry, že se městský soud v rozsudku „prakticky nevěnuje většině argumentů“ obsažených v žalobě (bod V.3 kasační stížnosti), popř. že nevypořádává argumentaci o „realitě výzkumu a vývoje“ (bod V.5 kasační stížnosti). Jak totiž vyplývá z rozsudku, jádro uvedené argumentace městský soud vypořádal. Není přitom povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Městský soud se explicitně zabýval i výkladem pojmu „nezávislý výzkum“, a to zejm. v bodech 57-59 svého rozsudku, přičemž náležitě odůvodnil, proč neshledal žalobní argumentaci důvodnou. To plně platí i pro další části žalobní argumentace. Subjektivní nesouhlas, resp. subjektivní přesvědčení stěžovatelky o tom, že tento výklad nereflektuje realitu výzkumu a vývoje, není důvodem nepřezkoumatelnosti závěrů městského soudu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163 atd.). Nelze se ztotožnit ani s tím, že by se městský soud nevypořádal s námitkami ohledně porušení práva EU. Těmto otázkám se výslovně věnuje zejm. v bodech 65-66. Městský soud odůvodnil i otázku ne/přičitatelnost předmětných publikací stěžovatelce, ale jiným právníkům osobám. V tomto ohledu se ztotožnil s žalovaným (srov. bod 62 rozsudku městského soudu). Tento postup přitom odpovídá ustálené judikatuře nejvyššího správního soudu: *„Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“*, (citováno dle právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2008, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Nadto je nutné konstatovat, že městský soud s odkazem na relevantní judikaturu Soudního dvora EU postavil své rozhodnutí na východisku, že transfer znalostí je definičním znakem ve vztahu podmíněnosti ke znaku provádění nezávislého výzkumu dle čl. 2 bodu 83 nařízení č. 651/2014. Neprokázala-li stěžovatelka provádění nezávislého výzkumu, bylo v souladu s vnitřní logikou argumentace městského soudu nadbytečné rozsáhle rozebírat naplnění znaku transferu znalostí (k argumentaci o věcné správnosti těchto závěrů se Nejvyšší správní soud vyjádří níže).

pokračování

[11] Stěžovatelka dále namítala, že městský soud nezákonně zhojil vady rozhodnutí žalovaného tím, že se vyjádřil k částem spisu, které žalovaný v obou stupních opomenul – čestné prohlášení ze dne 31. 7. 2020, obsahující vyjádření Ing. Zdeňka Malkovského, Ph.D., předsedy představenstva a generálního ředitele stěžovatelky. Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil. Podle názoru kasačního soudu nelze postup městského soudu považovat za nezákonný v intenzitě vyvolávající kasaci jeho rozsudku. Čestné prohlášení bylo součástí správního spisu, a městský soud je tak bez dalšího mohl zohlednit [srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 7 Afs 39/2005-53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, nebo ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, či rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39: *„Nutno zdůraznit, že písemnosti obsažené ve správním spise jako podkladu pro rozhodování správního soudu se nedokazují (viz rozsudky ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75).“*]. Nejvyšší správní soud dodává, že soudní řád správní neukládá soudu rušit napadené rozhodnutí pro každou vadu napadeného rozhodnutí nebo porušení ustanovení o řízení. Právní úprava a konstantní judikatura vyžadují, aby uvedené vady byly natolik intenzivní, aby mohly ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS, ze dne 11. 12. 2008, č. j. 9 Azs 64/2008-67, ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008-63, č. 1951/2009 Sb. NSS, ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013-31, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 2 As 258/2017-48). To se přitom plně týká i potenciálních vad zjišťování skutkového stavu. Jak zdejší soud uvedl např. v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 114/2015-36, pokud je krajským soudem zjištěno, že *„postupy použité správními orgány spolehlivé nejsou a že nejistota o jejich správnosti je taková, že vyvolává nejistotu o výsledcích dokazování před správním orgánem, je to důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu kvůli vadě řízení (§ 78 s. ř. s.), jež mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí tím, že mohla vést k nesprávnému zjištění skutkového stavu.“* Uvedenou konstrukcí zákon a navazující judikatura sleduje zejm. zachování principů ekonomie řízení a zamezení zbytečným průtahům, které by nakonec byly v neprospěch jen účastníkům řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2024, č. j. 7 As 308/2023-92, bod 35). Optikou uvedeného byl proto městský soud oprávněn hodnotit obsah čestného prohlášení, přičemž správně dovodil i to, že obsah čestného prohlášení nebyl s to prokázat, že stěžovatelka provádí nezávislý výzkum. Podle názoru kasačního soudu přitom nelze souhlasit ani s tím, že by městský soud hodnotil čestné prohlášení nepřipadně, resp. selektivně. Přihlížel k jeho celkovému obsahu a ten hodnotil v kontextu celkového obsahu spisu. Kasační soud s jeho hodnocením plně souzní.

[12] Stěžovatelka dále spatřuje vadu řízení před městským soudem v tom, že nepoložil předběžnou otázku Soudnímu dvoru EU, resp. že o nepoložení otázky nerozhodl samostatným usnesením. Stěžovatelka si však v rozsahu této námitky protiřečí, neboť sama uvádí, že nezpochybňuje, že městský soud neměl povinnost předběžnou otázku položit. Samotný městský soud se k tomuto procesnímu návrhu stěžovatelky vyjádřil v bodě 70 rozsudku, kde mj. uvedl, že v uvedené věci nepovažoval za nutné položit Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku, a že nadto není soudem, který by měl ve smyslu čl. 267 povinnost takovou otázku položit. Závěry ohledně absence povinnosti položit předběžnou otázku přitom plně konvenují judikatuře zdejšího soudu. Např. v rozsudku ze dne 23. 7. 2010, č. j. 2 As 55/2010-167, č. 2124/2010 Sb. NSS, zdejší soud uvedl: *„Pouze Nejvyšší správní soud je ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie povinen položit předběžnou otázku“*

*Soudnímu dvoru EU, pokud vzniknou výkladové nejasnosti ohledně některého ustanovení práva EU. Pro krajské soudy je ve správním soudnictví položení předběžné otázky procesní možností, nikoli povinností, a pokud tak neučiní, neporuší tím právo na zákonného soudce“ (citováno dle právní věty; obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2007, č. j. 3 As 22/2006-138, č. 1321/2007 Sb. NSS). Je současně pravdou, že je povinností krajského soudu se procesním návrhem účastníka k položení předběžné otázky vypořádat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2016, č. j. 6 Afs 168/2015-34), v témže rozsudku však zdejší soud aproboval situaci, kdy se krajský soud k uvedenému návrhu vyjádřil až v rozhodnutí, kterým se řízení končí. Judikatura tedy nevyžaduje, aby krajský (městský) soud rozhodl o nepoložení předběžné otázky samostatným usnesením. Pokud pak stěžovatelka dovozuje, že stejných vad se dopustil žalovaný, je nutné uvést, že primární právo Evropské unie přiznává pravomoc (případně povinnost) položit předběžnou otázku pouze soudům členských států, nikoliv správním orgánům (viz Fronc, J. Vliv referenčního rámce přezkumu na rozhodování soudů a správních orgánů. In: *Právnick. Teoretický časopis pro otázky státu a práva*. 2021, roč. 160, č. 3, s. 206. ISSN 0231-6625).*

[13] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitkám, kterými stěžovatelka dovozuje vady řízení před žalovaným. Stěžovatelka předně v kasační stížnosti (bod V.3) setrvává na svém názoru o nepřezkoumatelnosti obou rozhodnutí, a to z důvodů uvedených v žalobě. V tomto rozsahu však žádným způsobem nepolemizuje se závěry městského soudu, který se přezkoumatelností napadených rozhodnutí zabýval v bodě 45 a násl. Městský soud podrobně vysvětlil, že rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná, neboť je z nich zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný, resp. ministr školství vycházel, a jeho právní názory jsou náležitě a logicky odůvodněné. S ohledem na toliko obecný nesouhlas stěžovatelky s uvedeným vypořádáním a s ohledem na to, že Nejvyšší správní soud s uvedeným posouzením souzní, nezbyvá kasačnímu soudu než uvedené hodnocení převzít. Je na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který svou kasační stížnost opírá, a to po stránce právní i skutkové. Povinností soudu není za stěžovatele dovozovat či dohledávat tvrzení, která uváděl v dřívějších řízeních či podáních. Tímto postupem by totiž porušil zásadu rovnosti stran a do jisté míry nahrazoval činnost stěžovatele při formulaci námitek. Taková úloha mu však nepřísluší (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2007, sp. zn. II. ÚS 493/05, či rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58).

[14] Stěžovatelka dále žalovanému vytýká, že ministr školství napravil v napadeném rozhodnutí (rozhodnutí o rozkladu) některé vady rozhodnutí I. stupně. Tento postup považuje stěžovatelka za nezákonný, neboť jím byla připravena o možnost se vyjádřit a reagovat na novou argumentaci. Městský soud podle stěžovatelky pochybil, pokud tento postup aproboval. Nejvyšší správní soud však stěžovatelce nepřisvědčil, neboť městský soud uchopil zásadu dvojinstančnosti a její význam při soudním přezkumu zcela v souladu s judikaturou zdejšího soudu. Rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně, resp. rozhodnutí správního orgánu a jeho ministra nebo vedoucího rozhodujícího o rozkladu (srov. § 152 odst. 2 ve spojení s odst. 5 správního řádu), tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Je to přitom orgán druhé instance, kdo má v rámci odvolacího nebo rozkladového řízení možnost korigovat případné nesprávnosti (vady) v rozhodnutí prvostupňovém (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, rozsudky ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007-98, ze dne 29. 11. 2012,

pokračování

č. j. 4 Ads 97/2012-66, či ze dne 2. 7. 2024, č. j. 7 As 308/2023-92). Platí přitom, že „[d]vojinstančnost řízení totiž zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v prvostupňovém správním řízení“, (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2018, č. j. 6 As 201/2017-40). Nejvyšší správní soud navázal na uvedené úvahy v rozsudku ze dne 6. 10. 2009, č. j. 2 As 24/2009-93, kde konstatoval, že „[o]dvolání je řádným opravným prostředkem a smyslem odvolacího řízení je nejen posouzení zákonnosti prvostupňového rozhodnutí, ale i odstranění vad prvostupňového řízení. Vady shledané v prvostupňovém řízení nebo rozhodnutí lze v odvolacím řízení odstranit, pokud nejsou takové intenzity či rozsahu, že je nutné provedení nového řízení před správním orgánem I. stupně. Jen v tom případě odvolací orgán odvoláním napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí podle § 90 odst. 1 písm. b) správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal. Doplnění řízení před odvolacím orgánem může vyústit jak ve zrušení rozhodnutí, tak v jeho změnu podle § 90 odst. 1 správního řádu, ale může být i potvrzením správnosti napadeného rozhodnutí a pak je na místě zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu.“ Pokud tedy ministr školství do určité míry korigoval odůvodnění rozhodnutí I. stupně, jeho postup byl zcela v souladu s uvedenými východisky. Těmi se řídil i městský soud.

[15] Stěžovatelka dále dovozovala vady při zjišťování skutkového stavu. Žalovaný totiž nezákonně nezohlednil seznam patentů, které stěžovatelka předložila, neboť tyto patenty již zanikly. Žalovaný měl podle stěžovatelky posoudit žádost k datu jejího podání. Pokud chtěl posoudit žádost stěžovatelky podle zcela nové situace, měl ji na to upozornit, aby se mohla vyjádřit a předložit nové podklady. Městský soud tento postup neměl aprobovat, přičemž jeho odůvodnění (v bodě 67 rozsudku) je nelogické a nesprávné. Stěžovatelce je v rozsahu této námítky nutné částečně přisvědčit v tom, že by si bylo možné představit podrobnější odůvodnění právního názoru městského soudu o nutnosti posuzovat žádost ke dni rozhodnutí. Bez ohledu na tento dílčí nedostatek však postup městského soudu ob stojí. Konstantní judikatura se k uvedené otázce staví tak, že: „Na rozdíl od občanského soudního řádu (§ 154 odst. 1) a soudního řádu správního (§ 75 odst. 1) neobsahuje správní řád konkrétní ustanovení, jež by zakotvovala zásadu, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Lze však souhlasit s názorem, že zásada vyplývá implicitně ze správního řádu, a to ostatně již jen s přihlédnutím k jiným ustanovením správního řádu, jako je § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4. [...] Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí tedy vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126, zejména body 36 a 37). Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. Tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního řízení (např. již rozhodnutí prvorepublikového NSS ze dne 20. 10. 1925, sp. zn. 8179/25, Boh. A. č. 5975/26).“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79 a na něj navazující rozsudky). Nejvyšší správní soud není názoru, že by úprava v zákoně o podpoře umožňovala se od těchto obecných východisek v dané věci odchýlit (k tomu srov. i § 33a odst. 8 zákona o podpoře). Městský soud tedy postupoval zcela v souladu s těmito východisky. Při jejich zohlednění pak Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani navazující argumentaci stěžovatelky, podle které měla být vyrozuměna o tom, že její žádost bude posuzována podle současného právního a skutkového stavu. Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že dle správního spisu byla stěžovatelka vyzvána k tomu, aby se před vydáním rozhodnutí seznámila s podklady rozhodnutí, přičemž stěžovatelka toto právo využila (úřední záznam

o nahlížení do spisu právním zástupcem stěžovatelky ze dne 8. 6. 2022, č. j. MSMT-155/2019-11). Ve vztahu ke zbytku argumentace uvedené v bodě V.8 kasační stížnosti soud uvádí, že není relevantní, zda byly zaniklé patenty výsledkem nezávislého výzkumu a vývoje, nebo zda by je bylo možné posoudit jako prostředky transferu znalostí. I kdyby hypoteticky zaniklé patenty v minulosti splnění těchto podmínek prokazovaly, nebyly by s to prokázat splnění podmínek ke dni rozhodnutí, jak vyžaduje zákon a navazující judikatura (viz výše).

[16] Ve zbytku kasační stížnosti stěžovatelka rozporuje právní názor městského soudu. Než Nejvyšší správní soud přistoupí k posouzení těchto meritorních námitek, považuje za vhodné zrekapitulovat relevantní právní úpravu a závěry, ke kterými došel žalovaný a městský soud.

[17] Podle § 33a zákona o podpoře platí:

(1) Seznam výzkumných organizací (dále jen „seznam“) je informačním systémem veřejné správy, jehož správcem je Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy.

(2) Do seznamu se zapisují organizace, které požádaly o zápis do seznamu a prokázaly naplnění definičních znaků organizace pro výzkum a šíření znalostí stanovených předpisy Evropské unie včetně prokázání zapisovaných údajů.

(3) Do seznamu se zapisují tyto údaje o výzkumné organizaci: a) obchodní firma nebo název a sídlo výzkumné organizace, b) právní forma výzkumné organizace, c) identifikační číslo osoby, pokud bylo přiděleno, d) datum podání žádosti o zápis do seznamu, e) datum zápisu do seznamu, f) datum poslední aktualizace údajů v seznamu, g) údaje svědčící o naplnění definičních znaků podle odstavce 2, h) další skutečnosti k zapsané výzkumné organizaci, zejména údaje o předmětu činnosti, který definuje výzkumné kapacity.

(4) Žádost o zápis výzkumné organizace do seznamu, žádost o zápis změny v zapisovaných údajích či žádost o výmaz výzkumné organizace ze seznamu podává statutární orgán žadatele.

(5) Žádost o zápis musí být doložena listinnými doklady prokazujícími skutečnosti, které mají být do seznamu zapsány, a listinami, které se zakládají ve sbírce listin, která je součástí seznamu.

(6) Údaje zapsané v seznamu, s výjimkou rodných čísel, a sbírku listin zveřejňuje Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy v elektronické podobě způsobem umožňujícím dálkový přístup.

(7) Při řízení o zápisu výzkumné organizace do seznamu, jakož i při řízení o zápisu změn nebo výmazu dosud zapsaných skutečností, se postupuje podle správního řádu.

(8) Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy rozhoduje o žádosti o zápis výzkumné organizace do seznamu, jakož i o žádosti o zápis změn nebo výmazu dosud zapsaných skutečností. Nejsou-li splněny podmínky pro zápis, žádost zamítne. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy může zahájit řízení o zápisu změny nebo výmazu i z vlastního podnětu.

(10) Kritéria splnění podmínek pro zápis výzkumné organizace do seznamu a způsob jejich posuzování, podmínky pro změny v zápisu a výmaz ze zápisu, obsah sbírky listin a způsob vykazování příjmů z transferu znalostí výzkumných organizací zapsaných v seznamu, prováděného pro účely tohoto zákona, stanoví prováděcí právní předpis.

[18] Ustanovení § 33a odst. 2 zákona o podpoře pak poznámkou pod čarou za slovy „předpisy Evropské unie“ odkazuje na čl. 2 bod 83 nařízení č. 651/2014. Podle tohoto ustanovení platí, že „organizací pro výzkum a šíření znalostí“ se rozumí subjekt (např.

pokračování

univerzita nebo výzkumný ústav, agentura pro transfer technologií, zprostředkovatel v oblasti inovací, fyzický nebo virtuální spolupracující subjekt zaměřený na výzkum) bez ohledu na jeho právní postavení (zřízený podle veřejného nebo soukromého práva) nebo způsob financování, jehož hlavním cílem je provádět nezávisle základní výzkum, průmyslový výzkum nebo experimentální vývoj nebo veřejně šířit výsledky těchto činností formou výuky, publikací nebo transferu znalostí. Vykonal-li tento subjekt rovněž hospodářské činnosti, je třeba o financování, nákladech a příjmech souvisejících s těmito činnostmi vést oddělené účetnictví. Podniky, jež mohou uplatňovat rozhodující vliv na takovýto subjekt, například jako podílníci nebo členové, nesmějí mít přednostní přístup k výsledkům, jichž dosáhl.

[19] Úkolem žalovaného v řízení o žádosti o zápis na seznam výzkumných organizací tak bylo posoudit, zda stěžovatelka jako žadatelka o zápis splňuje podmínky stanovené v čl. 2 bodě 83 nařízení č. 651/2014, tedy provádění základního výzkumu, průmyslového výzkumu nebo experimentálního vývoje, a to nezávislým způsobem, nebo veřejné šíření výsledků těchto činností formou výuky, publikací nebo transferu znalostí.

[20] Rozhodnutí I. stupně posoudilo tyto požadavky komplexně, přičemž odůvodnění rozhodnutí II. stupně je precizovalo s ohledem na závěry rozsudku Soudního dvora EU ze dne 18. 11. 2022, ve spojených věcech C-164/21 a C-318/21 (dále též „rozsudek SDEU“). V tomto rozsudku Soudní dvůr EU uvedl: „Z doslovného výkladu čl. 2 bodu 83 nařízení č. 651/2014 vyplývá, že ústředním kritériem pro kvalifikaci určitého subjektu coby organizace pro výzkum a šíření znalostí je jeho hlavní cíl, který musí spočívat buď v nezávislém provádění základního výzkumu, průmyslového výzkumu nebo experimentálního vývoje, nebo ve veřejném šíření výsledků těchto činností formou výuky, publikací nebo transferu znalostí. Pojem ‚hlavní cíl‘ použitý v čl. 2 bodu 83 nařízení č. 651/2014 z tohoto hlediska naznačuje, že organizace pro výzkum a šíření znalostí ve smyslu tohoto ustanovení může sledovat více cílů a vykonávat různé druhy činností za předpokladu, že nezávisle prováděný výzkum nebo veřejné šíření výsledků této činnosti představuje v rámci těchto různých cílů hlavní cíl, který převažuje nad případnými dalšími cíli, jež sleduje tato organizace. [...] Pokud jde zadruhé o činnosti vykonávané v rámci plnění hlavního cíle subjektu, je třeba uvést, že ačkoliv znění čl. 2 bodu 83 nařízení č. 651/2014 a použití koordinační spojky ‚nebo‘ naznačují, že organizace pro výzkum a šíření znalostí nemusí provádět výzkum i šíření výsledků zároveň, z výrazu ‚výsledky těchto činností‘ nutně vyplývá, že činnosti organizace v oblasti šíření znalostí se nemohou týkat výsledků jakéhokoliv druhu výzkumu, tedy i výzkumu nikterak nesouvisejícího s dotčeným subjektem, ale musí se alespoň zčásti týkat výsledků výzkumu prováděného daným subjektem. Z těchto skutečností vyplývá, že k tomu, aby mohl být subjekt kvalifikován jako ‚organizace pro výzkum a šíření znalostí‘ ve smyslu čl. 2 bodu 83 nařízení č. 651/2014, musí provádět nezávislý výzkum, který je případně doplněn činnostmi spočívající v šíření výsledků tohoto výzkumu.“ Ministr školství v napadeném rozhodnutí tyto závěry interpretoval tak, že definiční znak „šíření znalostí“ je podmíněn definičním znakem „nezávislého výzkumu“. Soustředil se proto na zjištění naplnění tohoto znaku. Když shledal, že stěžovatelka toto kritérium nenaplnila, nepovažoval za podstatné se rozsáhleji zabývat splněním podmínky šíření poznatků a transferu znalostí. Jak žalovaný, tak městský soud (který výše uvedené závěry žalovaného aproboval) došli k závěru, že stěžovatelka neprokázala provádění nezávislého výzkumu (srov. bod 26 rozhodnutí I. stupně, jakož i body 57 a 58 rozsudku městského soudu).

[21] V rozsahu kasačního přezkumu uvedených závěrů je nutné konstatovat, že stěžovatelka nepředkládá žádné argumenty, které by mohly uvedené právní závěry zvrátit. Pokud jde o námitku obsaženou v bodě V.6 kasační stížnosti, podle níž stěžovatelka prokázala, že v době podání žádosti transfer znalostí vykonávala, stěžovatelka zcela zásadním způsobem přehlíží závěry rozsudku SDEU, o něž své právní posouzení opřely jak žalovaný, tak městský soud. Nejvyšší správní soud souhlasí, že uvedený rozsudek je nutné interpretovat tak, že definiční znak „šíření poznatků“ je ve vztahu podmíněnosti ke znaku „nezávislého výzkumu“. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s postupem žalovaného (v napadeném rozhodnutí o rozkladu), resp. městského soudu, kteří nepovažovali za nutné detailně rozebírat naplnění podmínky „šíření poznatků“ za situace, kdy stěžovatelka neprokázala provádění nezávislého výzkumu. Uvedené zcela odpovídá závěrům rozsudku SDEU (k tomu srov. výše citovanou pasáž). Jak již přitom bylo výše naznačeno, žalovaný nepochybil, posuzoval-li žádost podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí. Zákon o podpoře bez výkladových pochybností ukládá žalovanému posoudit splnění podmínek podle práva EU ke dni rozhodnutí. Příslušný čl. 2 bod 83 nařízení č. 651/2014 pak obsahuje taxativní výčet definičních znaků, jejichž splnění se stěžovatelce nepodařilo doložit.

[22] Kasační argumentace směřující proti právnímu posouzení městského soudu stěžovatelka soustřeďuje do bodu V.10 kasační stížnosti. V tom se výslovně vymezuje proti bodu 69 rozsudku městského soudu. Dále setrvává na názoru, že prokázala provádění nezávislého výzkumu. Závěry žalovaného o nekompatibilitě kooperativního výzkumu s naplněním definičního znaku „nezávislosti“ podle čl. 2 bodu 83 nařízení č. 651/2014 je v rozporu s realitou a s principy právního státu. Dle stěžovatelky je *„notoricky známo, že systém financování výzkumných organizací v ČR je postaven téměř na 100% financování z veřejných zdrojů.“* Takto je dle stěžovatelky financován i výzkum prováděný ve spolupráci, přičemž *„v EU zcela dominuje podpora projektoových konsorcií.“* Závěry žalovaného jsou podle stěžovatelky v rozporu *„s doloženou více než stoletou historií a desítkami doložených implementovaných projektů.“*

[23] Z uvedeného je zjevné, že stěžovatelka polemizuje s argumentací městského soudu obsaženou v bodě 69 rozsudku, potažmo žalovaného, poměrně obecnými tvrzeními, která v kasační stížnosti nekonkretizuje, natož dokládá. Soudu není na podkladě obsahu kasační stížnosti a jejích příloh zřejmé, z čeho má vyplývat uvedená jednoznačnost povahy českého či evropského výzkumu. V uvedeném odstavci městský soud zejm. konstatuje, že postup žalovaného při výkladu pojmu „nezávislost“ neodporuje principům právního státu. Stěžovatelka nevysvětluje, v čem by měl tento rozpor s principy právního státu spočívat. Dále ani nepředkládá alternativní výklad pojmu „nezávislost“ podle čl. 2 bodu 83 nařízení č. 651/2014, a ani nerozporuje, že dle výkladu zastávaného městským soudem tyto podmínky nesplňuje. Pouze uvádí, že výklad městského soudu je nekompatibilní s realitou výzkumu, kterou však sotva tvrdí a vůbec nedokládá. Jinými slovy, stěžovatelka setrvává na svém názoru pouze a jen v rovině tvrzení, nikoli důkazní. Nelze tak označit jí namítané skutečnosti o obecné realitě výzkumu a vývoje v ČR jako skutková tvrzení, která jsou skutečně způsobila zpochybnit právní názor městského soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2010, č. j. 5 Afs 55/2010-92). Stěžovatelčina skutková verze nevyplývá ani z žádného z důkazů obsažených ve správním spise. Tento fakt nelze vyvrátit argumentačně úsporným prohlášením stěžovatelky o „notoricky známé“

pokračování

realitě výzkumu a vývoje v České republice. Nejvyšší správní soud na tomto místě akcentuje, že městský soud ani žalovaný nezpochybnili, že stěžovatelka vykonává činnosti podřaditelné pod *základní výzkum, průmyslový výzkum, nebo experimentální vývoj* ve smyslu čl. 2 bodu 83 nařízení č. 651/2014. Dle jejich názoru však neprokázala, že tyto činnosti vykonává *nezávisle*. K tomu městský soud mj. uvedl: „*Při výkladu pojmu ‚nezávislý‘ lze taktéž vycházet z teleologického výkladu. Účelem definičního znaku záležejícího v provádění ‚nezávislého‘ výzkumu a vývoje je totiž mimo jiné zamezit dvojímu financování subjektů.*“ Stěžovatelka však ani tyto závěry v kasační stížnosti relevantním způsobem nezpochybňuje.

[24] Lze tedy uzavřít, že stěžovatelka zcela konkrétní závěry správních orgánů i městského soudu zpochybňuje obecnou kasační stížností (obsaženou na dvou stranách, ve kterých obecně nebo jen velmi povrchně namítá výše popsané vady a zpochybňuje právní závěry, aniž by předložila konkrétní argumentaci, na základě které by bylo lze dovodit její nesprávnost). Obsah kasační stížnosti a spisu neumožňoval přehodnotit ani závěr, že požadovala zápis do předmětného seznamu toliko na základě výzkumných projektů, u nichž neprokázala (a v kasační stížnosti ani netvrdila), že jsou nezávislé (viz bod 26 a násl. rozhodnutí žalovaného a rozsudek městského soudu). Nejvyšší správní soud pouze nad rámec nutného uvádí, že nezávislost výzkumu je nespornou podmínkou pro zápis do předmětného seznamu; vyžadují ji i další jazykové verze čl. 2 bodu 83 nařízení č. 651/2014 – srov. slovo *nezávislý* ve slovenské verzi, slovo *unabhängige* v německé verzi, slovo *independent* v anglické verzi; nezávislost výzkumných aktivit akcentuje i francouzská verze, která hovoří o úplné nezávislosti (...une entité [...] dont le but premier est d'exercer, en toute indépendance, des activités de recherche...). Povinnost doložit nezávislost výzkumu leží z logiky věci na žadateli, tedy na stěžovatce, ani v kasačním řízení však stěžovatelka nedoložila, že by se její činnost výše uvedený cíl jednoznačně naplňovala. V řízení o kasační stížnosti je pak její důkazní nouze prohloubena i zásadním nedostatkem způsobilých tvrzení. Jak již soud uvedl výše, stěžovatelka svůj nesouhlas s právním názorem městského soudu koncentruje fakticky do jednoho bodu své kasační stížnosti, ve kterém se výslovně vymezuje jen proti jednomu bodu rozsudku městského soudu, který je nadto spíše obecnějším konstatováním o souladnosti postupu žalovaného se značně vágně vymezenou kategorií „principů právního státu“. Uvedená kombinace procesních okolností má rozhodující význam i pro posouzení návrhu stěžovatelky na položení předběžné otázky. I na takový návrh mohl soud nahlížet optikou obsahu, resp. kvality stížních tvrzení, při současném zohlednění konkrétních okolností dané věci (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21). Povinnosti obecných soudů pokládat předběžnou otázku se v kontextu možného porušení práva na zákonného soudce opakovaně zabýval i Ústavní soud. Ten např. v nálezu ze dne 1. 9. 2018, sp. zn. II. ÚS 3432/17 (N 153/90 SbNU 483), uvedl: „*Ústavní soud připomíná, že obecný soud může podat předběžnou otázku z logiky věci pouze v řízení, ve kterém je nějakým způsobem aplikováno (respektive ‚uplatňováno‘, srov. terminologii použitou v čl. 51 odst. 1 Listiny základních práv EU) unijní právo a zároveň je zjevné, že jeho výklad má nějaký vztah k realitě nebo předmětu sporu; v opačném případě bude předběžná otázka shledána Soudním dvorem nepřijatelnou (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 3. 2001 PreussenElektra C-379/98, bod 39).*“ Jak však vyplývá z výše uvedeného, v dané věci stěžovatelka nedoložila nezávislost daného výzkumu, což je esenciálním předpokladem vyhovění dané žádosti. Za této situace tak nebyla dána nutnost položení předběžné otázky z důvodu výkladových pochybností

(srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2007, č. j. 3 As 22/2006-138, č. 1321/2007 Sb. NSS, či rozsudek Soudního dvora ze dne 6. 10. 1982, ve věci 283/81, *Srl CILFIT*), což platí i s přihlédnutím k obsahu položených otázek a obsahu rozsudku SDEU ze dne 18. 11. 2022, ve spojených věcech C-164/21 a C-318/21, který stěžovatelka soustavně přehlíží ve všech fázích nynějšího řízení. Z uvedených důvodů neshledal soud důvod k položení předběžné otázky.

[25] Nejvyšší správní soud dodává, že nikterak nesnižuje význam činnosti stěžovatelky, možnost spolupráce mezi výzkumnými organizacemi atp. Rozumí i důvodům, pro které chce být zapsána do předmětného seznamu. Jak však vyplývá z právní úpravy, do seznamu výzkumných organizací (jehož účelem je snížení administrativní zátěže při poskytování veřejné podpory výzkumných činností) lze zapsat pouze takové organizace, které doloží naplnění znaků taxativně uvedených v nařízení č. 651/2014, to však v daném případě z důvodu přístupu stěžovatelky splněno nebylo (viz výše). Jak již soud naznačil výše, v daném případě se jednalo o situaci, ve které byl procesní neúspěch předurčen zejména nedostatky její žádosti a důkazní nouzí, resp. následným obsahem žaloby a kasační stížnosti. Za této situace soudu nepřísluší podávat obsáhlý výčet všech možností, za kterých bude třeba vyhovět žádosti opírající se o náležité doložení nezávislého výzkumu, vč. výzkumu kooperativního. Soud přitom není názoru, že by právní úprava kladla nepřiměřené požadavky na jeho prokázání. S ohledem na obsah (veřejného) seznamu výzkumných organizací, nelze souhlasit ani s tím, že by v něm nebyly zapsány i právnické osoby soukromého práva, vč. těch bez veřejnoprávní majetkové účasti. Podle názoru soudu nelze s ohledem na účel právní úpravy a judikatury Soudního dvora kategoricky vyloučit ani možnost kooperace při výzkumu, je však třeba vždy trvat na doložení nezávislosti výzkumu (srov. shora popsany účel právní úpravy). Jeho prokázání z logiky věci bude odvislé mj. od povahy výzkumu, typu žadatelů, nastaveného režimu zkoumání atp. Z hlediska intenzity dotčení práv soud dodává, že skutečnost, že řízení o zápisu na seznam výzkumných organizací dle § 33a zákona o podpoře dopadlo pro stěžovatelku negativně, neznamená, že stěžovatelka nemůže nárokovat veřejnou podporu některých svých výzkumných projektů. Jak správně uvedl správní orgán: *„Zápis subjektu v seznamu výzkumných organizací není zákonnou podmínkou pro poskytnutí podpory na výzkum, vývoj a inovace podle zákona č. 130/2002 Sb., ani pro uplatnění odpočtu na podporu výzkumu a vývoje podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních, ve znění pozdějších předpisů. Pravomocným rozhodnutím o zamítnutí žádosti o zápis do seznamu výzkumných organizací není dotčena možnost podpory na výzkum, vývoj a inovace získat nebo odpočet na podporu výzkumu a vývoje uplatnit, jsou-li pro to splněny zákonné podmínky.“* Lze dodat i to, že nevyhovění dané žádosti nebrání v podání žádosti nové. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu negativní rozhodnutí správního orgánu (zamítnutí žádosti) nepředstavuje překážku pro zahájení nového řízení [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 6 As 94/2020-37, či nález Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. II. ÚS 752/18 (N 10/92 SbNU 119)].

[26] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že na podkladě stěžovatelčiných námitek neshledal důvod k přehodnocení rozsudku městského soudu. Kasační soud proto jeho hodnocení přejímá a v podrobnostech na ně odkazuje. Nejvyšší správní soud dodává, že neshledal ani existenci vad, ke kterým je povinen přihlížet *ex offio* (viz např. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

[27] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[28] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2024

Tomáš Foltas
předseda senátu